

per fol
10972

Sverige-Kuriren

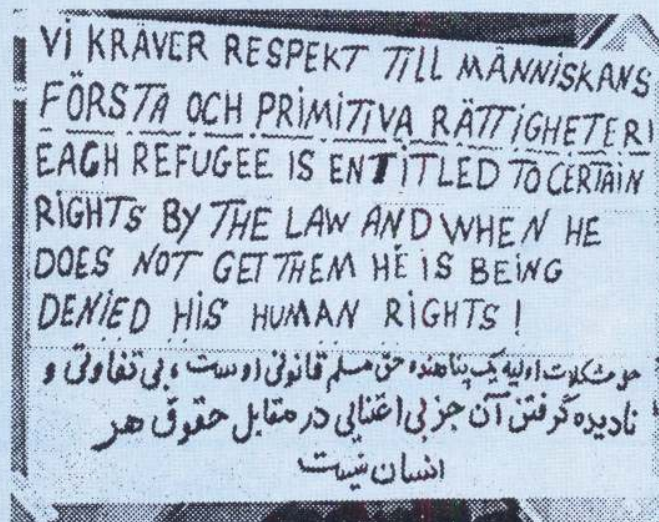
Sverige-Kuriren, Box 60015, 104 01 STOCKHOLM

Nr 10 1990

Pris 15 kr

Sverige-Kuriren kommenterar

Regeringskrisen Muslimerna i våra kyrkor Dödsstraffet Mandelas besök i Sverige

Ledare

Regeringskrisen!

Sverige har sedan parlamentarismens genombrott oftast haft en minoritetsregering, dvs regeringen har inte haft egen majoritet i kammaren. Under 1920-30-talen var regeringsskiftena täta. Livslängden på en regering var ca 1,5 - 2 år. Under andra världskriget hade vi en samlingsregering, under Per Albin Hansons ledning där alla partier utom kommunisterna var representerade. Efter kriget fick vi en socialdemokratisk regering som vid två korta tillfällen hade egen majoritet i kammaren (1946 o 1968).

De hade även en koalition med bondeförbundet (nuvarande centerpartiet) 1951-57. Under de borgerliga åren 1976-82 hade vi både koalitionsregering med egen majoritet och minoritetsregeringar som t.ex. folkpartiets 1978-79.

Problemet för regeringar utan egen majoritet är att de i varje fråga måste söka stöd hos andra partier och därigenom kompromissa sig fram till politiska lösningar. Den socialdemokratiska regeringen har förut kunnat förlita sig på stöd från Vpk. Men i och med att socialdemokraternas politik har drivits mot höger har stödet från Vpk uteblivit vid ett antal tillfällen och istället har regeringen gjort upp med centern eller folkpartiet. När sedan regeringen kom med strejkförbudet och ställde det som en kabinetsfråga kunde inga av oppositionspartierna ställa sig bakom regeringens förslag. Alla ansåg att det skulle vara att inskränka i de fackliga och mänskliga rättigheterna. Inga av riksdagspartierna hade dock några moraliska betänkligheter när de inskränkte

yttrandefriheten när det gällde kritik mot invandringspolitikens negativa följder.

Under regeringskrisen höjdes det röster för en övergång till majoritetsval istället för det nuvarande proportionella valsystemet. Man brukar hävda att majoritetsval leder till stabilare regeringar. Ett sådant valsystem brukar dock leda till ett tvåpartisystem, vilket enligt min mening hämmar demokratin, eftersom det då finns färre alternativ att välja. Vidare talar det om att man borde övergå till personval. Även detta ställer jag mig tveksam till eftersom det lätt kan urarta till den personkult som finns i det amerikanska valet.

Jag tror nog att det proportionella valsystemet är det bästa trots allt. Vad som dock behöver ändras inom vårt system är 4 %

spärren till riksdagen. Visserligen kan man se den saliga röran som är i det danska parlamentet där man i praktiken inte har någon spär. Men till den ytterligheten behöver man ju inte gå. Det räcker om man sänker den till 2 %, vilket Norge har och där har vi inte samma turbulens som i Danmark, men inte heller samma stelhet som i Sverige pga. att inga partier har möjlighet att komma upp till 4 % (miljöpartiet och möjligen Kds undan taget.)

Regeringskrisen har tydligt visat vissa sprickor inom den svenska politiken som nu är omöjliga att negligera inför framtiden. För det första har sprickan mellan höger och vänster inom socialdemokratin blommat ut i sin fullhet. Detta är något som partiet inte längre kan förneka.

Sverige-Kuriren Nr 10 juni 1990

Prenumerera på Sverige-Kuriren

Du prenumererar på 10 nummer för 120 kronor som insättes på Sverigedemokraternas postgiro 23 45 65 - 0. Märk talongen "10 nr på S-K". Du kan också prenumerera på 20 nummer för 240 kronor.

Skriv i Sverige-Kuriren

Redaktionen tar tacksamt emot pressklipp eller förslag och synpunkter på innehållet. Anteckna datum på pressklippen och ange vilken tidning de kommer ifrån. Sverige-Kuriren tar även emot insändare och manus till artiklar, helst maskinskrivna (gärna med dubbelt radavstånd). Bifoga gärna foton (som Du själv tagit) tillsammans med Din artikel. För att underlätta vårt arbete återsänder vi ej manuskript, så spara därför en egen kopia.

Stöd Sverige-Kuriren

Sverige-Kuriren är i behov av extra ekonomiska bidrag för att kunna utvecklas ytterligare. Vi är tacksamma för alla bidrag - stora som små. Använd alltid Sverigedemokraternas postgiro 23 45 65 - 0 och skriv "tidningsfonden" på talongen.

Innehållet i Sverige-Kuriren

Innehållet behöver inte alltid överensstämma med Sverigedemokraternas officiella ståndpunkt. Debattinlägg publiceras gärna.

Ansvarig utgivare: Lars Ljungh. Redaktion: Leif Ericson, Erik Dahlén, Ola Sundberg, Richard Meyer.

Sverige-Kuriren, Box 60015, 104 01 Stockholm.

Postgiro: 23 45 65 - 0. Telefax 08-6439260

Eftertryck tillåtet endast om källan anges tydligt med fullständig adress.

Sverige-Kuriren utges av Sverigedemokraterna.
SD-tryck, Stockholm juni 1990. ISSN 0284-6861

Muslimar i våra kyrkor

Under framför allt januari månad pågick en stor snyftkampanj för turkbulgarerna, som hade sökt sig en vad proffstyckarna ansåg som fristad i de svenska kyrkorna. Speciellt här i Stockholm hade turkbulgarerna invaderat många kyrkor. Många präster, kyrkoherdar och andra anställda inom Svenska kyrkan ansåg att det var att agera enligt evangeliet genom att "hjälpa" dessa muslimer. Jag såg dock aldrig under denna snyftkampanj några citat av evangelierna som stöd för detta agerande. Det enda citatet som var i debatten kom från 5 Mosebok 23 kapitel 15 och 16. Där kan man läsa att en träl som flytt från sin herre skall man inte skicka tillbaka.

Då kommer vi osökt in på orsaken till att dessa turkbulgarer har sökt sig till Sveriges gränser. Enligt dem själva är orsakerna att de "trakasseras" och "förföljs" för sin muslimska tro och turkiska härkomst av de bulgariska myndigheterna och för att de inte vill bli "bulgariserade". Om så är fallet, undrar jag varför de inte söker sig till Turkiet som både religiöst och etniskt borde passa dem bättre än Sverige. Om det nu inte är av någon annan anledning som

de har sökt sig hit, t.ex. av ekonomiska skäl. Jag anser att det verkar troligare att så är fallet. Och då faller argumentet ovan ur 5 Moseboken.

Men om vi håller oss kvar vid turkbulgarernas version att de skulle ha sökt sig till Sverige pga. förföljelse för sin muslimska tro då har jag mycket svårt att förstå de svenska prästernas och kyrkoherdarnas agerande i denna fråga. De hävdade att de levandegjorde evangeliet genom detta. Men jag anser att detta inte

stämmer, för om vi går till evangelierna ser vi att budskapet är något annat. I evangelierna säger Jesus att: "Den som inte är med mig är mot mig, och den som inte samlar med mig, han skingrar," (Matteus 12:30, Lukas 11:23). Man kan knappast med hedern i behåll påstå att muslimerna är för Jesus, alltså är de mot Honom enligt Hans egna ord. Och prästerna och kyrkoherdarna som skall vara gudsmän hjälper dessa muslimer som är emot Jesus.

Man skulle även kunna använda sig av Jesus ord i Lukasevangeliet 19:46 för att kritisera prästernas agerande, när de har dragit in politiken i kyrkorna. Jesus säger: "Mitt hus skall vara en bödens hus. Men ni har gjort det till ett rövarnäste". I och med att kyrkoherdarna börjar dra in politiken till kyrkorna och då framför allt tala om "solidaritet", lämnar folk kyrkorna allt mer. Kyrkoherdarna skall endast hålla sig till det religiösa. Om de vill engagera sig i politiken skall de göra det som privatpersoner inte i egenskap av kyrkoherde och använda sig av politiska slogans från predikstolen.

REGERINGSKRISEN, forts från sid 2

Vilket jag tycker att statsministern skall tänka på när han anslagar borgerligheten för att vara splittrad. För det andra, så har de borgerliga partierna visat att de fortfarande inte kan enas om en sådan enkel fråga som om man skall utlysa nyval eller ej. De borgerliga skulle självklart ha bildat en regering för att sedan direkt utlysa nyval. Carl Bildt resonerade som så, att en borgerlig regering aldrig hade blivit accepterad av en socialistiskt riksdagsmajoritet. Men jag tror att det hade blivit svårt för Carlsson att först avgå och sedan hindra en borgerlig regering. Det enda de borgerliga partierna verkar vara

ense om är att avveckla fonderna och kollektivanslutningen, allt annat är de rörande oense om.

Blockpolitiken i vissa avseenden vara på tillbakagång vilket är positivt. Men revirtänkandet, vi och de är fortfarande den förhärskande tanken. Vad vårt land behöver är ett parti som ställer sig utanför detta revirtänkande och arbetar för hela nationens intresse. Ett parti som tillvaratar alla gruppers intressen inom samhället och som kan tänka sig att arbeta över blockgränserna, för att använda ett modernt ord, ett "gränslöst" parti. Och detta parti är Sverigedemokraterna.

Richard Meyer

OM DÖDSSTRAFFET

Vid olika omröstningar inom partiet har åsikterna för dödsstraffet pendlat mellan 70-95 procent. I detta nummer av Sverige-Kuriren ger vi utrymme åt en debatt i ämnet.

Red

Dödsstraffet, som förr allmänt kom till användning, har under vårt sekel avskaffats i de flesta västliga kulturländer. Det är klart att detta inte har skett utan en föregående inträngande debatt, där motiven för dödsstraffets bibehållande har visat sig ohållbara. Redan detta förhållande borde vara tillräckligt för att övertyga oss om att vi i vårt land aldrig mer bör tänka på dödsstraff. Men låt oss ändå diskutera några viktiga punkter.

Om vi först betraktar vad rättskipningen åsyftar med straffet, kan vi urskilja följande motiv.

- 1) Vedergrällning.
- 2) Prevention, dvs. att den existerande straffbestämmelsen avskräcker från brott.
- 3) Uppfostran - fängvården skall om möjligt återföra den brottslige till ett hederligt liv.
- 4) Skydd för samhällets övriga medborgare - under fängelsetiden är brottslingen förhindrad att begå nya brott.

Motivet i punkt 1 kan svårligen försvaras etiskt och torde numera vara helt föråldrat som argument i strafflagstiftningen. Men punkterna 2-4 är alltså aktuella.

Ser vi då efter vilken betydelse dessa kan ha för frågan om dödsstraffet, finner vi ju att punkt 3 bortfaller och att punkt 4 lika väl kan tillfredsställas genom livstids fängelse. Återstår alltså punkt 2.

Har dödsstraffet en så avskräckande effekt, att det påverkar frekvensen av mord? Svaret på den frågan tycks vara nej. Amnesty International har givit ut en bok, som heter "Dödsstraffet - mord i lagens namn" 1989 (den finns i

SD:s bibliotek och torde kunna lånas därifrån), och ur den citerar jag från sid. 9: "Överallt visar erfarenheten att människor som kommer i beröring med avrättningar brutaliseras. Ingenstans har det kunnat påvisas att dödsstraffet har någon speciell förmåga att minska brott eller politiskt våld."

Sid.22: "En japansk fängelsepsykiater studerade 145 människor som gjort sig skyldiga till mord mellan 1955 och 1957. Han fann inte någon som påminde sig att han, innan han begick brottet, hade tänkt på att han skulle kunna dömas till döden. "Trots att de visste att dödsstraffet fanns", hade fångarna "på grund av sin impulsivitet och sin oförmåga att leva i något annat än nuet inte kunnat hejdas av tanken på dödsstraffet".

En brittisk läkare hade efter 35 år som fängelseläkare funnit att "avskräckning ingalunda är så enkelt som vissa människor tror... De allra flesta mördare är så nervösa i brottsögonblicket att de är okänsliga för följderna för dem själva; andra lyckas intala sig att de klarar sig".

I deckarromanerna avslöjas mördaren, och hans skuld bevisas till hundra procent - det kräver läsaren. I verkligheten är det mycket sällan som en åtalad hundra procentigt kan överbevisas om ett mord, men domen blir trots detta fällande. Vi har ett färskt exempel från vårt eget land. En följd härav är att en viss del av dem som fälls för mord är oskyldiga. Ur Amnesty-boken citerar jag från sid. 49: "1987 lade en studie fram bevis för att 350 människor, som förklarats skyldiga till dödsstraffsbrott i USA mellan 1900 och 1985, var oskyl-

diga till de brott de åtalats för. I de flesta fall ledde upptäckten av nya bevis till att de frikändes, benådades eller fick sina straff omvandlade eller att åtalen ogillades, ofta årtal efter domen. Några fångar var bara ett par minuter från avrättning, medan 23 verkligen avrättades." Här handlar det ju om antalet kända fall. Till dem måste man lägga ett obekant antal icke kända fall. Dödsstraffet drabbar inte bara den som avrättas. För hans närmaste måste det vara fruktansvärt att deras anhöriga går bort, inte på grund av olycka eller sjukdom utan genom ett lagligt beslut. Och de som har att i tjänsten övervara en avrättning, poliser, åklagare, läkare m.fl. - vittnar om att det är en upprörande erfarenhet.

Under rubriken "Dödsstraff - självklart för att möta den grova brottsligheten", söker marsnumret av SD:s medlemsbulletin i fyra punkter bemöta de ovan anförda argumenten. I den första punkten vill man etiskt försvara dödsstraffet med hjälp av preventionsprincipen - vilken, som ovan utförligt visats, inte fungerar i mordfall.

Risken för avrättning av oskyldiga avfärdar man i punkt 2 genom att föreskriva extra noggrann prövning av bevisen. Detta är naturligtvis tomma ord. Det är vanliga människor som skall avgöra den anklagades skuld. "All mänsklig ting är bräcklighet", och man kan inte genom formulering i en lagparagraf frambesvärja ett felfritt omdöme hos domarna. Vi har ingen rätt att utgå från att de har handlat vårdslöst i de talrika fall där oskyldiga faktiskt har blivit avrättade.

Dödsstraff - självklart för att möta den grova brottsligheten.

Det är oetiskt och omoraliskt av en regering att avrätta sina egna medborgare.

Svar: Det är omoraliskt och oförsvarbart av en regering att inte kunna erbjuda sina medborgare en tillvaro i trygghet och harmoni. Det är också omoraliskt och oetiskt att begå grova våldsbrott. Straffen skall vara så kännbara att det står klart för varje medborgare vad som är rätt och vad som är fel. Straffen skall också stå i relation till brottets karaktär. Varje medborgare i ett civiliserat samhälle måste veta att dödsstraff skall kunna tillämpas vid särskilt grov brottslighet, t ex mord på polis eller barn. Dödsstraff är ett rättssäkerhetskrav. Samtidigt skall politikerarna arbeta för att dödsstraffet inte behöver användas.

Risken finns att någon oskyldig blir dömd. Har dödsstraffet redan verkställts så kan det aldrig rättas till.

Svar: I de fall dödsstraffet skall tillämpas måste bevisbördan vara fullt klarlagd, annars är rättssäkerheten i fara. Särskilt grova brott som ger upphov till dödsstraff måste därför vara föremål för extra noggrann prövning av domstolarna. Rättssäkerheten blir på så sätt större.

I ett land som t ex USA, som tillämpar dödsstraff, finns det inget som tyder på att brottsligheten har minskat.

Här redovisas några av Sverigedemokraternas argument för att dödsstraffet skall finnas med i lagstiftningen.

Svar: I det etniskt och kulturellt splittrade USA har brottsutvecklingen nått skrämmande proportioner. Dödsstraffet verkar inte avskräckande på alla, men på stora grupper av de som avser att begå brott. En ansvarsfull nationell regering måste möta den ökade brottsligheten med höjda straff och vidta åtgärder för att vända utvecklingen. Med lindriga straff skulle brottsligheten öka ännu mer.

Dödsstraff är grymt, brutalt och har inget skäl att införas i Sverige.

Svar: Det är lätt att säga om man själv lever i en skyddad miljö och inte ser de problem som drabbar många av våra medmänniskor. Straff skall utdömas av hänsyn till brottsoffren och deras anhöriga inte av hänsyn till politiker, byråkrater eller proffstyckare som aldrig utsatts för sådana brott. Hur skulle Du reagera om någon våldtog och mördade dina minderåriga barn, eller slog ihjäl dina föräldrar när de tog en nattpromenad i city? Skulle Du förlåta gärningsmannen och be domstolen släppa honom på fri fot? Skulle Du acceptera att han får leva sitt liv i ett bekvämt fängelse med TV, studiecirkel, böcker och annan service? Det skulle inte jag som Sverigedemokrat kunna acceptera. **Det är mördaren som är grym - inte de som straffar honom.** Dödsstraff är ett rättvist straff för dessa grova brott, det besparar samhället kostnader och undanröjer risken för rymning och upprepade brottslighet.

OM DÖDSSTRAFFET, forts fr sid 4

I punkt 3 diskuteras förhållandena i Amerika. Där har dödsstraffet alltid tillämpats och man kan alltså inte genom jämförelse utröna dödsstraffets effekt, vilket väl ingen heller påstått. Vill man göra sådana jämförelser måste man gå till länder där dödsstraffet har avskaffats. Jag citerar åter Amnesty-boken, sid. 20:

"80 länder har nu avskaffat dödsstraffet antingen i lag eller i praxis. Dessa länder har olika kulturer, traditioner och samhällspolitiska system. De har nått olika grader av ekonomisk utveckling, och många av dem kämpar med svåra sociala problem. Likväl har, såvitt man vet, inget av dessa länder upplevt några socialt eller politiskt ogynnsamma effekter som påtagligt skulle kunna förknippas med att dödsstraffet är avskaffat. Det förekommer sällan att ett sam-

hälle återinför dödsstraffet när det en gång har avskaffats, även om röster höjs på sina håll för ett återinförande.

En ingående prövning av de argument som framförs till stöd för dödsstraffet avslöjar att det inte endast är orättfärdigt utan även onödigt."

I punkt 4 anför bulletinen vederläggningsskäl som argument för dödsstraffet. Det kan inte accepteras. Även i vår sekulariserade civilisation härskar den kristna etiken, och för den gäller ordet: "Hämnden är min, säger Herren". Vi skall inte hämnas. "Skulle Du förlåta gärningsmannen och be domstolen släppa honom på fri fot", frågar bulletinen. Ja, sådant har faktiskt hänt.

Helt allmänt kan väl sägas, att vill man inför medborgarna hävda principen om människolivets helgd och okränkbarhet, är dödsstraffet en alldeles bakvänd metod.

SD har ett rättfärdigt kampmål: För ett svenskt Sverige. Det målet har inte något samband med dödsstraffet. "Dödsstraff - självklart", skriver bulletinen. För mig är det tvärtom obegripligt varför SD skall splittra sina krafter och arbeta även för detta orättfärdiga mål. Det finns kanske några människor som ser positivt på dödsstraffet och inte hindras av detta programkrav från att ansluta sig. Dem ser vi. Vad vi inte ser är alla de som stöts bort av SD:s tal om dödsstraffet, och de är enligt min bedömning många fler. Den avsky, som flertalet svenskar hyser för dödsstraffet överförs lätt på dess förespråkare. Ingenting kan vara tacksammare för våra motståndare än att peka på SD:s krav om dödsstraff.

För min del hoppas jag att det snarast tas bort ur programmet.

Livstid - 7-8 år eller dödsstraff

Den 17 oktober 1989 dömdes Tommy Alexandersson till livstids fängelse för fem mord plus mordbrand. Svea Hovrätt var helt enig i sin fällande dom. Ett dubbelmord på Södermalm i Stockholm på försommaren 1988 och ett trippelmord i Tumba i september samma år. Mördaren hade försökt att elda upp sina döda offer för att avlägsna bevis.

Efter att ha gripits för dubbelmordet och efter att ha frisläppts av tingsrätten så begicks trippelmordet samma dag som den friande domen avkunnades. Detta är bara ett exempel på vilket botenlöst förakt de kriminella känner inför den svenska lagen.

Och hur fungerar nu denna lag, som Sverigedemokraterna vill ändra på och som i ett fall som detta tveklöst skulle kräva dödsstraff.

Statens kriminaltekniska laboratorium, SKI, hade i detta fall gjort en utredning med skicklighet och noggrannhet, så det fanns säkra tekniska bevis. Lagens strängaste straff "livstids fängelse" låter kanske hårt, men i praktiken innebär det 7-8 års fängelse. Tommy Alexandersson kan alltså hinna med åtskilliga trippelmord ytterligare innan han slutligen dör av ålderdomssvaghet.

Sedan brottsbalken infördes 1965 har totalt 56 personer dömts till livstid. Nästan alla har dömts för mord - endast ett fall gäller spioneri. Vanligen har dessa livstidsdömda efter nåd fått straffen omvandlade till 14-15 års fängelse. Efter villkorlig frigivning har de flesta hunnit avtjäna sitt straff efter halva tiden eller efter 7-8 år.

Det är ingen tvekan om att an-

talet brott och ökningen av brott står i omvänd proportion till skärpan i straffutmätningen. Vid extremt liberal straffutmätning ökar brottsligheten - vid skärpning av straffutmätningen så minskar brottsligheten. Så enkelt är det - och även om de flesta liberaler har en rad flummiga synpunkter på det här, och även om en rad socialdemokratiska justitieministrar förklarar att vi vill ha ett mjukt samhälle med högt i tak och vida toleransgränser - så kan vi helt enkelt inte acceptera den brottsutveckling som sker just nu.

En utveckling med hårt belastade 14-15-åringar - med våldtäkter och misshandel varje dag - med rån och mord av både svenskar och utlänningar. Detta är inget mjukt samhälle, när man måste låsa in sig själv och alla sina ägodelar bakom flerdubbla lås. Jämför hur det var i Sverige för bara 30-40 år sedan. Vi Sverigedemokrater kan helt enkelt inte acceptera att det svenska folket skall fungera som ett slags experimentfält för flumliberala lagskrivare, domare, läkare, psykologer och ungdomskuratorer m.fl. som inte kan se realistiskt på allt detta.

Vi vill ha ett slut på halvtidsfrigivningarna och på både de bevakade och obevakade permissio-

nerna. Laila Freivalds fick i riksdagens frågestund frågan vad regeringen tänker göra för att minska antalet rymningar från landets fängelser. Svenska Dagbladet hade några dagar tidigare visat att 228 personer var på fri fot och att 51 av dessa var att anse som grova brottslingar, mördare och rånare. I genomsnitt var de dömda till 3,5 års fängelse.

Laila Freivalds svarade att antalet rymningar inte kan betraktas som särskilt högt. Med hänsyn till att brottsligheten har ökat kraftigt, så har det procentuella antalet rymningar minskat något.

När landets justitieminister svarar på detta sätt, så finns det inget hopp - i varje fall inte med en socialdemokratisk regering - och inte med en borgerlig liberal regering heller. Det är hög tid att Sverigedemokraterna får makt och inflytande nog att ändra på lagstiftningen och lagstiftningens tillämpning i praktiken.

Sverigedemokraterna vill föra ett totalt krig mot narkotikan som för med sig så mycken annan brottslighet.

Sverigedemokraterna vill ha en drastisk höjning av straffen för grova och upprepade brott. Det skall vara straffarbete för dem i fullständigt drogfria anstalter.

Sven Davidsson

Meddelande till prenumeranterna! Ny utgivningsplan för Sverige-Kuriren!

Sverige-Kuriren har enligt både redaktionens och läsarnas uppfattning kommit ut alldeles för sällan. Att producera en tidning av det här slaget kräver både resurser och tid. För att tillgodose önskemålen om tätare utgivning så kommer från och med detta nr prenumerationsavgiften att vara 120 kr för tio nummer. Ni som redan är prenumeranter får därmed er prenumeration förlängd med fyra nummer. Förändringen ligger i att tidningen blir något tunnare än tidigare. Det krävs också lite mer ekonomiska resurser. Vi vädjar därför till alla läsare att om möjligt ge Tidningsfonden ett extra bidrag då och då. Säkra vår nya utgivningsplan. Stöd tidningsfonden!

Postgiro 23 45 65 - 0. Märk talongen tidningsfonden!

Torgmöten under sommaren

Övre bilden:

Patrioter från bl a Göteborg, Falkenberg och Varberg genomförde under sommaren torgmöten runt om i Västssverige. Här ser vi ett möte i centrala Göteborg den 19 maj!

Mitten:

Den 29 april drog det ihop sig till stormöte nr 5 i Göteborg med över 100 deltagare. Underhållning med tal, musik och jonglörshow av Ola Sundberg.

Nedre bilden:

Även i Stockholm med omnejd genomför SD flygbladskampanjer, tidningsförsäljning och torgmöten! Sverigedemokrater delar ut flygblad den 2 juni utanför Åhléns i Stockholm.

Nu kan Du beställa videofilmen
om Sverigedemokraterna.
"TRE TIMMAR MED SD!"
Intervjuer, tal, möten etc!
Pris 175 kr. Best nr V4.

LÄS BOKEN OM BSS!
Boken **BSS- ett försök att
väcka debatt** kommer ut
under sommaren. Läs om
hur samhället systematiskt
försökt stoppa kritik mot
invandringspolitiken.
Pris 150 kr. Best nr: S30.

- Medlemsavgift 150 kr
- Partiprogram 30 kr

Sverigedemokraterna
Postgiro 23 45 65 - 0
Telefon 08-825767
Telefax 08-6439260

Mandelas besök i Sverige

För mig som demokrat är det helt obegripligt hur ledamöter för ett demokrati system, för trots alla svagheter i systemet, kan fjäska så till den milda grad, en kommunistisk terrorist som Mandela. Hela hans besök kan mycket starkt ifrågasättas.

Jag ska i denna artikel kommentera Mandelas tal till den svenska riksdagen.

I sin vision av ett nytt Sydafrika vill han ha ett demokratiskt, icke-rasistiskt land. Om man ser på alla gamla kolonier som har övertagits av de svarta, har inget blivit en demokrati, trots att det har varit "målet". Rhodesia är ett bra exempel på hur en kommunistisk enpartistat tog över med Mugabe som diktator. Man framhåller att Sydvästafrika kallat "den sista kolonin", har valt fram ett demokratiskt parlament. Men jag tror att även det kommer att bli ett kommunistiskt diktaturland med WAPO som styrande. Jag tror således inte på Mandelas tal om ett demokratiskt Sydafrika om det ryrs av ANC. För det går inte att komma ifrån det faktum, att ANC i Sydafrikas kommunistparti är nära samarbete. En hel del av relseledamöterna i ANC är medlemmar i kommunistpartiet. Detta har sedan i sig nära förbindelse med Moskva. Då kanske man hävda att Moskva med sina rmer" borde vara en inspirationskälla för dem i Sydafrika. Till ådant resonemang kan man två saker, för det första att inte skall förlita sig alltför mycket på Gorbatsjovs perestrojka lasnost, en kommunist är en kommunist. För det andra så kommunisterna i Sydafrika hade och kan inte tänka sig ändå perestrojkan som tack-

man sedan ser till visionen "icke-rasistiskt" Sydafrika, gå inte vilja kalla Sydafrika ististiskt land. Om så vore för flyttar då svarta människor till Sydafrika? I Sverige en propagandan om situationen i Sydafrika. Vad politiken i år ut på är att alla raser skall få utveckla sina inom sin egen grupp. te rasism, utan rasmed-

vetenhet vilket är något helt annat. Om de svarta skulle ta makten i Sydafrika skulle detta leda till att de vitas intressen skulle åsidosättas. När t.ex Rhodesia kom under svart styre, såg sig många vita ingen annan utväg än att flytta söderut dvs till Sydafrika. Men om detta land faller kan de inte flytta längre söderut. De står redan med ryggen mot havet. Vart skall de då ta vägen?

Vidare ansåg Mandela att varje land hade rätt att bestämma sin egen framtid. Samtidigt krävde han ytterligare sanktioner och isolering av Sydafrika. Vilken inkonsekvens! Sydafrika har ytterst svårt att bestämma sin egen framtid om landet motarbetas på alla sätt. Vilken moralisk rätt har vi att bestämma Sydafrikas politik? Lika lite som de har att bestämma över vår. Tänk er den situationen att hela västvärlden införde sanktioner mot Sverige och bröt alla diplomatiska förbindelser tills Sverige införde att alla invandrargrupper blev proportionellt representerade i vår parlament.

Enligt Mandela har apartheid skapat stor nöd hos den svarta befolkningen i hela södra Afrika, även i Sydafrika. Detta stämmer inte. De svarta i Sydafrika är de som har det bäst ställt i hela Afrika. Att befolkningen i de så kallade "frontstaterna" lever i nöd, beror knappast på apartheidpolitiken. Den sydafrikanska regeringen har alltid velat upprätta normala handelsförbindelser med dessa länder för att därigenom kunna dela med sig av sitt välstånd och kunnande och samtidigt självfallet öka sitt välstånd. Men istället har "frontstaterna" gått med i kampen att förgöra Sydafrika och roffa åt sig av landets rikedomar. Men genom detta dödar man hönan som värper guldäggen.

I sitt tal tackade Mandela även för

de pengar som Sverige skänkt till "ANC, den demokratiska rörelsen och alla lidande", (364,5 miljon kronor enbart till ANC). Detta citat kan betyda två saker, dels att han menar att ANC är en demokratisk rörelse, vilket den självfallet inte är, det förstår alla som granskar ANC:s metoder och mål. De använder sig av den klassiska diktatoriska parollen "ändamålet helgar medlen". Dels kan han också tolkas så att den "demokratiska rörelsen" är UDF. Om så är fallet har han klart och tydligt erkänt att ANC inte tillhör den "demokratiska rörelsen". Vad är man om man inte är demokrat?

I en intervju med Lennart Winblad senare på kvällen höll Mandela fast vid att den väpnade kampen måste fortsätta. Mellan 1984-88 har 865 personer mördats av ANC:s bomber. Så det är väl den kampen som skall fortsätta att stödjas med svenska skattemedel. Mandela klagade även på att personer inom ANC fortfarande var i exil och hölls fängslade. Men är det så underligt? Människor som spränger bomber och mördar, skall sådana personer helt sonika få amnesti? Enligt Mandela skall de tydligen det. Men jag kan tänka mig att om ANC fick makten skulle ledningen för ANC sättas i fängelse.

Avslutningsvis skall jag bara kort kommentera Mandelas agerande i Uppsalas Domkyrka. Att han stod i kyrkan med knuten näve sk. "black power" och sjöng deras "national-sång" tog jag stor anstöt av. Vad skulle hända om jag åkte ner till Sydafrika och ställde mig i en svart kyrka och sjöng "Du gamla du fria" med knuten näve "white power"? Detta skulle knappast mottagas med glädje, varför vi inte heller skall acceptera att han gör det.

Richard Meyer